

‘Ik werkte op mijn 23ste al voor Astrid Lindgren, maar ik kon het niet bijbenen’

Marit Törnqvist (47)

Illustratrice. Kreeg een prijs voor haar boek ‘Wat niemand had verwacht’

Tijd van leven

Hoeveel tijd neemt u voor het maken van een boek?

‘Ik kan slecht tegen tijdsdruk, van een deadline klap ik volledig dicht en dan kan ik niets goeds meer maken. Daarom wil ik overal heel veel speling voor nemen en werk ik zeer gedisciplineerd. Wat heel belangrijk is voor mijn werk: ik wil het maanden kunnen wegleggen. Als ik het dan weer pak, ja, dan weet ik bijna altijd of het de moeite waard is. Omdat ik er dan naar kijk als of ik het niet zelf heb gemaakt en dan durf ik het ook in de prullenbak te gooien. Dat is moeilijk, hoor, twee weken keihard aan één tekening werken en vervolgens accepteren dat je hem wegsmiijt. Toch is dat makkelijker als je ’m eerst drie maanden hebt weggelegd – dan ben je vergeten dat je er destijds zo hard aan hebt gewerkt.’

Hadden uw ouders voldoende tijd voor u?

‘Mijn moeder praatte veel met ons en luisterde goed. Dat heb ik volledig van haar overgenomen, ik doe dat nu ook met mijn eigen kinderen. Zij had net als ik een vrij beroep: ze schreef en vertaalde en werkte thuis. Mijn vader was professor en werkte ook veel thuis. Wij – mijn broer, zus en ik – eisten denk ik niet heel veel tijd van onze ouders, wij hadden een eigen wereldje waarin we continu bezig waren. Maar dat komt misschien juist omdat we hun tijd wel konden krijgen.’

Wat was uw mooiste tijd?

‘Rond mijn dertigste: ik was opgelucht dat ik niet meer jong was. De periode tussen mijn twintigste en vijfentwintigste vond ik namelijk het moeilijkst. Er stond zo’n druk op me: op de Rietveld was ik de jongste en ik moest voor mijn gevoel met van alles meedoen waar ik nog niet klaar voor was. Terwijl: ik had een prachtig debuut – ik mocht op mijn drieëntwintigste al voor Astrid Lindgren werken. Maar ik kon het allemaal niet bijbenen. En opeens, rond mijn dertigste, dacht ik: wat kan mij het schelen, ik doe niet meer mee. Ja, ik gá vroeg naar bed en nee, ik drink niet heel veel glazen wijn. De opluchting die ik toen voelde! En toen bleek dat mensen me ook nog leuk vonden als ik niet met al die dingen meedeed.’

Wat zou u met een zee van tijd doen?

‘Als ik ook een zee van geld zou hebben, dan zou ik een lange tocht door Lapland maken. Al weet ik niet of ik nog in staat ben om met dertig kilo op mijn rug te lopen, zoals ik vroeger deed. Ik wil graag naar een heel leeg gedeelte van Lapland, waar echt geen kip is. Dat gevoel wat je hebt als je door een gebied loopt waar mogelijk nog nooit iemand heeft gelopen, is prachtig. Ik laat dan alles los wat drukt.’

door Caroline Buijs foto Bert Nienhuis

